

MASneep, gehouden te Bedum, 11.02.2024

Votum en zegengroet

Psalm 97:1, 4, 5

Gebed

Schriftlezing Judas

Psalm 26:4, 5, 6

Tekst Judas 1-7

Bediening van het Woord

Psalm 17:3, 4

Dankgebed

Geloofsbelijdenis

Psalm 17:6, 7

Collecte

Gezang 32:3, 4

Zegen

Als thema boven de prediking geschreven:

Een liefdevolle brandbrief

- 1) **een rijk begin** (vers 1, 2)
- 2) **een dreigend gevaar** (vers 3, 4)
- 3) **waarschuwend voorbeelden** (vers 5, 6 en 7)

Geliefde gemeente van onze Heere Jezus Christus,

Ja, het boek Judas, het is niet zo bekend, hè?

Ik denk dat sommige wel even in de inhoudsopgave moesten kijken waar die brief ook alweer stond toen we het zojuist gingen lezen met elkaar.

Het wordt door sommigen wel de meest verwaarloosde brief van het Nieuwe Testament genoemd.

De meest onbegrepen brief ook.

Het onderwerp lijkt ook minder aansprekend.

Een heel aanzienlijk deel van deze brief gaat over oordeel, dwalingen.

En Judas gebruikt ook niet mis te verstane woorden om deze mensen die dwalingen verspreiden, aan te spreken.

Hij heeft het over 'sommige mensen', en dan zegt hij, het zijn dwaalsterren.

Nou, het lijkt wel een scheldwoord.

Dromers, schandvlekken.

Kan het niet een beetje liefdevoller?

En dan ook nog van die vreemde verwijzingen.

Naar buiten Bijbelse bronnen, naar oud Israëlitische geschriften, de eerste brief van Henoch waar Judas uit citeert.

Nou nou.

Judas.

Het kan zomaar, terwijl je weet, natuurlijk, het is geïnspireerd door de Heilige Geest, maar het kan toch wel enige, ja weerstand, antipathie, oproepen bij je. Ben je niet alleen, Luther had het ook, Luther vond het helemaal niks.

Komt misschien ook wel een beetje door zijn naam, Judas.

Een beetje een besmette naam, niet?

Denk je vaak gelijk aan Judas Iskariot, die de Here Jezus heeft verraden.

Dat laatste, ik begrijp het wel, maar het is wel ten onrechte, want dit is echt een heel andere Judas.

Het is niet de Judas Iskariot die deze brief heeft geschreven.

Het is ook niet Judas de discipel, de apostel, is het ook niet.

Dat blijkt ook wel uit wat Judas schrijft in vers 17, dan verwijst hij ook naar de apostelen, en daar begrijpt hij zichzelf niet onder.

Hij stelt zich ook niet zo voor, Judas de apostel, zoals Paulus dat wel vaker doet.

Nee, het is niet de apostel Judas. Het is ook niet de discipel Judas.

Het is een andere Judas.

Naar alle waarschijnlijkheid is deze Judas, de broer van Jacobus. Zo stelt hij zich ook voor, de broer van Jacobus, en ook de broer van de Here Jezus geweest.

Want de Here Jezus die had volgens Mattheüs 13, had 4 broers.

En als ze in de goede volgorde stonden van leeftijd, dan was Judas de jongste.

En daarnaast had de Heere minimaal twee zussen.

De broers van de Heere Jezus, -ik zal de namen ook even noemen-, Jakobus, Joses, Simeon en Judas. Ja, zijn broers, die geloofden eerst helemaal niet in de Heere Jezus.

Marcus beschrijft in Marcus 3 dat op een gegeven moment zijn broers naar de Heere Jezus op zoek waren, omdat ze dachten dat Hij gek geworden was. Hij moest maar eens een beetje normaal doen.

Wie denkt Hij wel dat tie is, hun broer, Jezus.

Hij die zegt dat Hij de van God gegeven Zaligmaker is, wat denkt Hij wel?

We zullen Hem wel eens even terechtwijzen.

En toch is daar echt een wonder gebeurd. Zijn broers zijn tot geloof gekomen.

Als we Handelingen 1 erop nalezen, dan staat het er ook: en Zijn broers waren er ook.

De broers van de Heere Jezus, waaronder Judas zijn tot geloof gekomen!

En hier stelt Judas zich aan zijn lezers voor.

Judas, een dienstknecht van Jezus Christus, en de broer van Jakobus.

Met geen woord rept hij erover dat hij een broer van de Here Jezus is. Helemaal niks. Jezus is niet allereerst zijn grootste broer. Maar het is zijn grote Zaligmaker geworden. Zijn Heiland.

En hij is Zijn dienaar, zijn knecht, zijn slaaf.

Met opzet gemeente, noemt Judas Jezus hier dan niet alleen bij Zijn roepnaam, maar hij noemt Hem ook met die andere naam, Christus.

Jezus, de door God aangewezen, de Messias, de Zaligmaker, de Gezalfde.

Gemeente, als we ons realiseren waar ook Judas vandaan moest komen, en dat hij dan dit schrijft: Judas, een dienstknecht van Jezus Christus, dan is dat onvoorstelbaar, bemoedigend en rijk.

Geen slaaf meer Judas, geen slaaf meer van de zonden.

Maar slaaf van de Heere Jezus.

Overtuigd door de Heilige Geest.

Gemeente, Judas belijdt hier wat u en jij als het goed is vanochtend beleden heeft: ik ben het eigendom van Christus. Ik ben Zijn slaaf.

Zo wil Judas dat we hem ook kennen.

Hé, dat is er één van Christus. Dat is zijn status geworden.

Ja zo leren we Judas ook een beetje kennen als een bescheiden iemand, is het niet?

Hij zegt niet gelijk, ik ben een broer van de Here Jezus. Maar een dienaar van Hem, bescheiden.

Een dienaar, zo leren we Judas ook kennen, vol passie, vol passie voor de Here.

IJverig in het dienen van Hem, met eerbied ook voor zijn Eigenaar, Christus Jezus.

Hij is zijn heerser, vers 4.

En kijk maar aan het eind van de brief hoe hoog Judas Hem heeft zitten.

De alleen wijze God, onze Zaligmaker, zij heerlijkheid en majesteit, kracht en macht.

Dat is zijn broer. Dat is vooral zijn Zaligmaker.

Zo leren we Judas ook wat beter kennen.

Aan wie schrijft hij?

Aan wie schrijft deze Judas deze brief?

Aan de geroepen.

Aan hen, die, net zoals Judas, door Gods genade zijn gaan geloven, want dat zijn de geroepen, de gelovigen.

Met Goddelijke kracht zijn ze geroepen, uit de macht van de zonden, en de duivel.

En nu delen ze in de liefde van God.

Gemeente, wie deze eerste lezers van deze brief waren, dat weten we niet precies.

Het is niet een gemeente aan wie Judas schrijft.

Het zijn waarschijnlijk, dat wordt toch over het algemeen wel aangenomen, christenen afkomstig uit het verbondsvolk, het oude verbondsvolk, die vanwege de vervolgingen zijn gevlucht naar het noorden.

Zeg maar even de omgeving van Syrië.

En aan hen schrijft hij de brief, net zoals later Jacobus ook aan al die verstrooide gemeenteleden in die groepjes ook zijn brief heeft geschreven.

Twee broers, allebei een brief geschreven, een beetje naar dezelfde mensen.

Geroepen.

En wat doet Judas?

Judas begint om deze geroepenen allereerst te wijzen op Gods liefde voor hen, op Zijn bescherming voor hen.

We lezen, de geroepenen die door God de Vader zijn geheiligd.

Misschien zijn er sommige vanmiddag die het net een andere vertaling voor zich hebben, de NBG 51. En dan denk ik dat daar staat: in God de Vader geliefd.

En dat komt omdat er net een ander Grieks handschrift voor wordt gebruikt.

En ik zou dat een hele goede keuze vinden.

Geheiligd oké, zeker geheiligd, apart gezet door God, maar ook geliefd.

Geliefd door de Vader.

Nee, nee, geliefd IN de Vader staat er. In de Vader.

God heeft die geroepenen als het ware helemaal omgeven met Zijn Vaderlijke liefde.

Ze zijn erin ondergedompeld, ze zijn er in kopje onder gegaan, in die liefde van God.

Zo rijk, zo overvloedig is dat.

Ze mogen erin leven en ze mogen er ook uit leven.

En ze mogen zich ervan verzekerd weten, vanwege de Here Jezus Christus, want God heeft ze aan Hém gegeven.

En ze worden voor, hier staat 'door', maar ik zou zeggen 'voor'.

Ze worden **voor** Jezus Christus bewaakt. Want het zijn de geroepenen van de Vader.

Waar Zijn Zoon Zijn bloed voor heeft gegeven, heeft vergoten.

En niemand van hen die de Vader aan Zijn Zoon gegeven heeft, niemand kan die geroepenen uit Zijn handen rukken.

Want het eigendom van Christus is veilig bij Hem, die gaan niet verloren.

Ze worden bewaakt voor Jezus Christus tot het eeuwige leven.

Beschermt, veilig.

Als Judas dit zo schrijft, deze rijkdom, dan vouwt hij ondertussen zijn handen, hij legt als het ware zijn pen even neer, en hij bidt, die liefde voor God voor ogen en die bescherming voor Jezus Christus, en dan bidt hij, "mogen barmhartigheid en vrede en liefde, mogen die voor u vermeerderd worden".

Barmhartigheid, vrede en liefde.

Gods liefdevolle, Zijn Vaderlijke medelijden, Zijn warme Vaderhart, de vrede van God die álle verstand te boven gaat in Christus Jezus.

En de liefde, de eeuwige liefde, moge die toenemen voor jullie, moge die overvloedig worden, moge die op elkaar gestapeld worden.

Dat is wat hier staat.

Ik, wij, geroepenen, eerst zondaren, vijanden van God, opgenomen in Zijn verbond, tot geloof gebracht.

Nu, kind van Hem, dat je dat mag zien, dat zo die barmhartigheid van God, die vrede met God die je mag hebben, de liefde waar je in ondergedompeld wordt, dat die vermeerderd mag worden voor je.

Gemeente, het is niet maar een wens, hè? Het is niet maar een wens dit.

Het is niet een misschienje.

Het is niet of Judas zich afvraagt, nou zou God dat willen geven? Moge het nou voor jullie nog een beetje vermenigvuldigd worden.

Het is niet zo dat God de hand op de knip houdt en karig uitdeelt.

Nee, Judas, die maakt hier, als het ware, het verlangen van God kenbaar.

Dit is Gods verlangen voor jullie.

Gemeente, God zegt het ook tegen ons: dit is Mijn verlangen voor jullie, geroepenen hier.

Dat de barmhartigheid van God, dat Zijn vrede, dat Zijn liefde, dat die voor u vermeerderd wordt, dat het wordt opgestapeld, dat het steeds overvloediger wordt voor u.

We moeten maar niet te snel tevreden zijn gemeente, met het klein beetje genade waar we nu als het ware van leven.

Nee, dat het vermeerderd mag worden voor je. Dat je er uit leven mag.

Dat het je helemaal in beslag neemt.

En dat je er dan vervolgens ook van mag uitdelen, van die liefde, en van die barmhartigheid, en van die vrede.

Dat je er onder de indruk van mag komen, hoe langer hoe meer.

Ja, dat doe je door dicht bij de Bron te leven. Dichtbij God. Dichtbij Zijn Vaderhart.

Dicht bij het Woord. Je handen vouwen.

Dicht bij Hem leven.

Ach, en dan krijg je overvloed gemeente, echt, daar mag je uit putten, elke dag weer, elke dag weer.

U mag zo, ja, mag ik het dan zo zeggen, u mag echt, ja, onze God is een God van overvloed. U mag echt elke dag verdrinken in Zijn barmhartigheid.

Helemaal ondergaan in Zijn liefde.

Het is geen vervelende brief.

Het is een geweldig begin.

Een rijk begin, een overvloedig begin.

2) Tweede. **Het dreigende gevaar.**

Ja, want het is eigenlijk wel bijzonder dat deze brief, met daarin deze inhoud, voor ons ligt.

Oorspronkelijk had Judas een heel ander voornemen.

Hij was al bezig om voorbereidingen te treffen om eigenlijk te schrijven over wat anders.

Geliefden, toen ik mij met alle inzet toe zette u te schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid.

Kijk, daar wilde hij over schrijven.

We weten niet precies wat Judas daarmee bedoelde, de gemeenschappelijke zaligheid.

Maar je zou kunnen zeggen, hij wilde schrijven over het werk van Christus Jezus, hoe Hij naar het kruis was gegaan, voor jood en voor heiden.

En wat voor consequentie dat heeft gehad, van vergeving van zonden, en de rijkdom, de kracht van Zijn opstanding.
En Zijn Hemelvaart. Hoe Hij in de hemel zit, en zo Zijn Geest rijk uitdeelt over de gemeente.

Maar het is er niet van gekomen.

Want Judas werd genoodzaakt een aansporing te schrijven om te strijden voor het geloof. Hij moest zijn plannen wijzigen.
Er waren omstandigheden die hem daartoe noodzaakten.

Gemeente, even een kort uitstapje.
Hier ziet u hoe betrokken God is op Zijn kerk.
Hoe de Heilige Geest, betrokken is op Zijn volk, hier op aarde.
Hij weet ervan, Hij weet van alles.
Hij weet wat er leeft, Hij weet wat zich afspeelt in de gemeente.
Hij wist wat die geroepene toen en daar op die plaats nodig hadden, en zo gebruikt Christus zijn dienstknecht, Judas, als instrument.
Hij inspireert hem, en Judas weet, nee, nee, nee, dit moet ik niet schrijven.
En hij legt het weer weg en hij zegt, dit moet ik schrijven.

Dit is wat die geroepenen nodig hebben, op dat moment.
En Judas laat zich gebruiken, hij laat zich inschakelen.
Hij is een ware dienstknecht van zijn Zender, van zijn Meester.

Gemeente, zo is de Heere nog steeds.
Nee, we hebben geen nieuwe brieven meer nodig.
Komen we zo meteen nog wel even over te spreken.
Maar ook vandaag is de Heere echt betrokken op Zijn gemeente.
Het is niet zo dat de Heere alleen maar waarheden zo over u uitstort.

Nee, Hij heeft ook specifieke woorden voor u en voor jou en voor mij.
Zo maar, soms in een preek.
Dat je dacht, hé, die preek is echt voor mij gehouden, ik had dat zo nodig op dat moment.
Of je leest een woord via een dagboek.
Komt een ouderling op bezoek en die leest een tekst, en je zegt, "ja, dat had ik nodig".
Of een gemeentelid dat zomaar een bezoekje brengt, en zo de woorden spreekt namens God, ingeschakeld in Zijn dienst, instrument.
Zo zoekt God, zo weet Hij wat Zijn kinderen nodig hebben, ook vandaag de dag.

Terug naar Judas.
Zo is het dus een brief geworden met een heel ander karakter.
Ja, het is een aansporende brief geworden, een waarschuwende brief.

Wat was het gevaar?
Nou er waren, zo schrijft Judas in vers 4, er waren sommige mensen binnengeslopen.
Natuurlijk, ze waren wel gewoon door de voordeur binnen komen wandelen.

Op het eerste oog was er niets met die mensen aan de hand.
Het waren geen openlijke atheïsten.
Nee, het waren mensen die heus wel zeiden te geloven in Jezus Christus als hun Redder.
Maar toch, gaandeweg de maanden door, de jaren door, bleek dat ze eigenlijk helemaal geen echte gelovigen waren.
Geen ware gelovigen.
En daarmee vormden zij een gevaar voor de gelovigen.

Ja, en Judas die vindt er geen doekjes om. Vers 4, goddelozen zijn het, hè?
Dat zijn dezelfde mensen die je ook vaak in het Oude Testament tegenkomt
Neem nou bijvoorbeeld Psalm 1. Je hebt binnen Gods volk rechtvaardigen en goddelozen.
Zo ook hier.
Die scheiding loopt soms gewoon dwars ook zo door de kerk heen. Ook in de gemeente.

Judas die wijst er zijn lezers op dat hun komst al was voorzien.
Die tot dit oordeel al lang tevoren opgeschreven zijn.
En zo moet u dat maar lezen.
Hun komst, met uiteindelijk ook het oordeel van God erover, het was allemaal al voorzien, ze hadden het kunnen weten.

Maar waar doelt Judas dan precies op?
Hoe hadden ze het kunnen weten?
Wie heeft dat voorzien?

Dat staat in 2 Petrus. Daar zijn veel gelijkenissen tussen wat er in 2 Petrus 2 en 3 staat en wat hier in Judas staat.
Soms bijna exact hetzelfde.
Naar alle waarschijnlijkheid heeft Judas geput uit de brief van Petrus.
Petrus had het gezegd, namelijk dat er dwaalleeraars zouden komen. Die heimelijke, verderfelijke afwijkingen in de leer zouden invoeren.
En ook dat velen hun op die verderfelijke wegen zouden navolgen.

Wat Petrus had voorzien enkele jaren daarvoor, ja, het gebeurt, het gebeurt gewoon.
Judas, die kent zijn Bijbeltje. En die geeft dat door.
Het is al voorzien.
En daarom zegt hij later ook Judas, in vers 17 en 18.
Dan wijst hij ook zijn lezer erop, *herinner je de woorden die voorzien zijn door de apostelen van de Heere Jezus Christus.*
Dat zij tegen jullie gezegd hebben, en dan citeert hij ook Petrus, *dat er in de laatste tijd spotters zullen zijn die naar hun eigen goddeloze begeerten zullen handelen.*

Wat was het concrete gevaar dan?
Vers 4, deze goddeloze, die veranderen de genade van onze God in losbandigheid.

Ik wil hier een paar korte dingen over zeggen, volgende keer dan gaan we al die dwalingen bij langs.
En dan gaan we ze ook toepassen in de tijd van nu.

Ik wil er een paar dingen over zeggen.

De genade van God, is voor die mensen, een vrijbrief geworden om te zondigen.

Onder het mom van genade, de zonden zijn toch wel vergeven, leefden ze er op los. Losbandig.

En niemand kon ze wat maken.

Het zijn arrogante mensen.

Ze vinden zichzelf heel wat, ze zijn beter dan iedereen.

Ze zijn zelfingenomen. Geen respect voor mensen die over hen gesteld zijn.

Wie maakt me wat?

Een beetje zo'n houding hadden ze.

En dan is het niet zo dat het mensen zijn die af en toe, of regelmatig in zonden vallen doordat ze struikelen uit zwakte.

Nee, ze praten hun zonden met de Bijbel in de hand goed.

Ze zeggen, het is prima joh.

Want er is toch genade? Maakt toch niet per se uit hoe ik nou leef als christen?

Kan toch 's avonds gewoon weer vergeving vragen.

Hup kom op, we gaan de kroeg in.

Ze wilde zeg maar wel de genade, maar ze wilden niet de geboden. Zo zou je het kunnen zeg.

Ze wilden wel de vergeving, maar ze wilden niet de gehoorzaamheid.

Wel gerechtvaardigd, maar geen heiliging.

Dat gaat niet.

Je zou het zo kunnen samenvatten, wat voor Evangelie leerden zij?

Nou, een 'alles mag evangelie'.

Geweldig voor de mens.

Niet?

Nee.

Gemeente, zo kwamen die mensen zo sluipenderwijs in die gemeente.

En een weinig zuurdesem, wat de Heere Jezus al zei, dat maakt alles zuur.

Levensgevaarlijk.

De bedreiging, zo zou je kunnen zeggen, lag vooral op ethisch gebied.

Net zoals in onze tijd, op ethisch gebied.

Nou, volgende keer daar verder over.

Maar die levensstijl die bedreigde de ware gelovige.

En daardoor verloochende zij, miskenden zij onze Heere Jezus Christus als de enige Heerser over hun leven, en over ons leven.

Waarom verbindt Judas dat hier aan? Die de enige heerser God en onze Here Jezus Christus verloochenen?

Nou dat is, omdat zij zichzelf tot God waren.

Zij zelf bepaalden wat goed was en fout was.

Ze dienen niet God, maar ze dienen zichzelf. Hun eigen begeerten.

En daardoor miskenden ze dat Christus de enige Heerser was en is.

En zo ontmaskert Judas als het ware deze mensen. Met maar één doel, namelijk dat de gelovigen zouden strijden voor het geloof, dat eenmaal aan de heiligen is overgeleverd, vers 3 het slot.

Laten we het vers nog een keer lezen, *geliefden toen ik mij met alle inzet zette u te schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid, werd ik genoodzaakt u te schrijven met de aansporing om te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is.*

En de reden waarom dat moest, dat hebben we net gezien.

Het doel dus om te strijden, om te worstelen voor het geloof.
Judas bedoelt. Strijden voor de **inhoud** van het geloof.

Het geloof, dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is.

Je kunt ook heel goed vertalen: dat eens en voor altijd is overgeleverd.

Eens en voor altijd, dat is gewoon een vaststaande waarheid.

Dat verandert niet met de tijden.

Eenmaal overgeleverd en dat is 10 jaar later, 20 jaar later, 100 jaar later, 2000 jaar later, nog steeds van toepassing.

En daar moeten jullie voor strijden.

Wat is er overgeleverd?

Wat is dan aan ons overgeleverd?

Nou de inhoud van het geloof, ja.

Maar door wie dan?

Door de apostelen.

Wat de apostelen ons geleerd hebben, dat is doorslaggevend en daar moeten we aan vasthouden.

Christus bouwt Zijn kerk, waarop?

Op de leer van de apostelen en profeten.

Dat is de inhoud van ons geloof, waar we voor moeten strijden.

Gemeente, die indringers, die wil dus als het ware de inhoud van de apostel Paulus, de inhoud van het onderwijs van de apostel Petrus, ja ten diepste de inhoud van het onderwijs van de Heere Jezus zelf, die wilde ze aan de kant zet.

Die wilden ze aanpassen.

Ze wisten het beter dan Paulus, veel beter.

Ze wisten ook veel meer dan Paulus.

En net zoals in onze tijd ook theologen zijn die zeggen dat ook.

“Ja, wij weten meer dan Paulus, wij weten het beter dan Paulus”.

En daarom kiezen we nu wel voor vrouwelijke ouderlingen, dat kan.

Paulus zegt wel dat het niet kan, maar ja, dat zei Paulus, zegt men dan.

Maar wat Paulus zegt dat is nog steeds dus van toepassing voor ons.

Wat eenmaal voor eens en voor altijd is overgeleverd.

Ook al gaat dat in tegen de tijd en de geest van de tijd.

Judas zegt, “ga daar niet in mee, strijd voor de inhoud van het geloof dat voor eens en voor altijd aan jullie is overgeleverd, want wee hem gemeente, -en ik zeg het maar

met de woorden van de Openbaring-, wee hem die er iets aan toevoegt of er die er iets aan af doet, hè? Aan het woord van God.
Dat is een waarschuwing.

Dat is een oproep gemeente, ook voor ons.
Om te blijven strijden voor de inhoud van het geloof, om daarvoor te staan. Dat we ons in liefde, dat wat wordt wel eens vergeten, maar in liefde aan de waarheid vast te houden en zo samen toegroeien naar ons hoofd Jezus Christus. Bouwend op het fundament van apostelen en profeten.

En we voegen er niets aan toe van onszelf, geen eigen regels.
En we doen er ook niets van af.

Strijden.

En als we dat doen gemeente, dan worden barmhartigheid en vrede, en liefde op elkaar gestapeld in de gemeente van Christus.
Ja gemeente, want dat is wat God ons wil geven.
Dat is waarom Hij wil dat we blijven bij de gezonde leer.

En dat is ook wat je moet missen, dat moeten we ook maar zeggen, dat is dus wat je moet missen als je met de mond zegt, "Heer, maar ik heb niets op met de leer".
Dan moet je een hoop missen. Dan berooft je jezelf van de liefde van God en van Zijn barmhartigheid en van Zijn vrede.

Dat is precies waar Judas ons voor waarschuwt in het slot. Verzen 5 tot en met 7.
Hij geeft 3 voorbeelden.
Ik wil u eraan herinneren, schrijft hij, en u weet dit eens en voorgoed, u weet het heel goed.
Dat is hetzelfde woord, eens en voorgoed, hetzelfde woord als net wat we zagen.
Het is eenmaal aan de heiligen overgeleverd, eens en voorgoed. Staat hier ook.
U weet het, eens en voorgoed staat in jullie herinnering gegrift.

Deze voorbeelden, dat zijn nog eens voorbeelden gemeente, dat de Heere Zijn volk Israël uit Egypte had verlost op zo'n rijke manier.
Ja, en er waren de mensen die niet geloofden.
En wat is er met die mensen gebeurd?
Die zijn allemaal te gronde gericht, allemaal.

En ook de engelen, zelfs de engelen die zo'n geweldig hoge positie hadden gekregen in de hemel.
Die mochten komen in het ontoegankelijke licht van God. Zo geweldig!
Ze zijn in opstand gekomen. Eén derde van de engelen, zegt Openbaring 12.
Eén derde!
Zij hebben hun oorspronkelijke staat, die hemelse heerlijkheid, ze hebben dat verlaten en God bewaart ze, Hij bewaart ze voor de dag van de duisternis.

En die demonen hebben het verschrikkelijk. En daar vallen ze andere mensen mee lastig. Daarom zijn de demonen zo gevaarlijk, want die willen ook dat jij in de duisternis komt en niet naar de liefde van God.

Ze weten zelf hoe verschrikkelijk het is.
Ja, die hebben niet het beste met je voor.

Sodom en Gomorra ook zo'n voorbeeld.
Ja, en als je naar Israël gaat, dan kan je het gewoon zien, het bewijs. Die zoute zee.
Die dode zee. Is het bewijs dat inderdaad die steden door God verwoest zijn. Het ruikt er nog naar zwavel.
Dat is de straf van God.

We gaan het niet allemaal uitwerken gemeente, want dat vond Judas ook niet nodig.
Die zei, jullie weten het precies hoe het is gegaan.
Jullie herinneren je wel deze drie voorbeelden.

Wat is het gemeenschappelijke gemeente, wat verbindt deze drie voorbeelden aan elkaar?

Dit, God laat de zonde niet ongestraft.
Je kunt niet ongestraft blijven zondigen.
Natuurlijk, als kind van God zondig je ook. Maar dan is daar vergeving in Christus!
God heeft jouw zonden gestraft aan Zijn eigen lieve Zoon. God is jouw barmhartig!

Maar als jij willens en wetens zondigt en je wilt er niet mee stoppen, dan leef je in zonde en dan zegt God, "het blijft niet ongestraft".

Al die mensen, al die engelen die zeiden eigenlijk, "Heere, ik wil U niet dienen, ik wil zelf god zijn in mijn leven".
En de Heere zegt, "pas op, als je je niet bekeert, dan volgt het eeuwig oordeel".

Gemeente, het zijn ingrijpende waarschuwendende voorbeelden die de dienstknecht Judas namens de Here Jezus de heilige voorhoudt, ook ons vandaag.

Ziet u gemeente, ziet u hoe gevaarlijk het is als wij ons niet houden en niet strijden voor de Bijbelse leer?
En, wij mogen deze waarschuwendende voorbeelden, ook in onze tijd van loslating van Gods Woord, we mogen het wel ter harte nemen met elkaar.
Laten we niet zelfgenoegzaam zijn.
Dat wij het wel weten als gereformeerde kerken hersteld, dat wij de waarheid wel in pacht hebben, dat hebben we niet.
Laten we niet hoogmoedig zijn of worden.

Laten we ons maar gewoon waarschuwen.
Want we weten hoe het zo vaak is gegaan in de kerkgeschiedenis.
Dat we maar dicht bij de Bron leven.
Dicht bij de inhoud geworteld in Christus Jezus, in Zijn liefde.
Alleen zo hou je het vol, ook als kerk.

Dat we blijven strijden voor de leer die ons overgeleverd is, dat we daar niets aan toe daar, niets aan afdoen.
Gemeente, en wie volhardt tot het einde, die wordt zalig. Echt.
God houdt het ons voor, het is Zijn liefde.
Ook vanmiddag, het is Zijn liefde, die Judas dringt.

Die mij als Zijn dienaar ook vanmiddag dringt om het u voor te houden.
Om u te waarschuwen, om mezelf te waarschuwen, om ook dit Evangelie te blijven verkondigen in de volle waarheid.

Gemeente, God wil maar één ding, laten we dat vooropstellen en daar ook mee afsluiten vandaag.

God wil maar één ding, namelijk dat wij allemaal, kinderen, jongeren, volwassenen, dat wij allemaal in de strijd, in de weg van de strijd voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is, dat we, daaraan vast blijven houden.

In die overvloedige barmhartigheid.

In die overvloedige vrede.

En in die overvloedige liefde van God de Vader, en zo tot het einde toe, bewaard blijven en worden, voor Christus Jezus, onze Heere.

AMEN